

Valentine & Suy Ngõm – Thái Lan

ĐÂY LÀ MỘT CÂU CHUYỆN MÀ CÁC ĐÔI UYÊN ƯƠNG NÊN ĐỌC

lavitaliteverte/indiantigre -TháiNữLan dịch

Tôi đã chia sẻ câu chuyện này với người bạn cách đây không lâu,

Hôm nay tôi muốn gửi đến quý vị:

Khi quý vị đã có bạn đời chia sẻ cuộc sống, dù bạn đã thành hôn hay chưa, bạn nên đọc .

06/4/2014

=====

Khi tôi về đến nhà và vợ tôi đang dọn bữa ăn tối, tôi cầm lấy tay nàng và nói: “Anh có chuyện muốn nói với em”. Cô ấy lặng lẽ ngẫm nghĩ, không nói một lời và bắt đầu ăn .

Tôi lại thấy đôi mắt nàng lộ vẻ khó chịu.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy không thể thốt lên lời nào. Nhưng tôi phải nói cho nàng biết những suy nghĩ của tôi. Tôi muốn lý dị...Tôi đã cập đến vấn đề một cách bình thản. Cô ấy trông chẳng có vẻ gì bức bối khi nghe tôi nói, mà chỉ hỏi tôi lý do tại sao?

Tôi làm như không nghe câu hỏi. Thấy là nàng nổi giận lên, ném đĩa về phía tôi, và hét lên: “Anh không phải là một thằng đàn ông!”

Buổi tối hôm đó, chúng tôi không nói với nhau lời nào. Cô ấy chỉ khóc. Tôi biết cô ấy tự hỏi chuyện gì xảy ra cho hôn nhân của chúng tôi. Nhưng tôi không thể đưa ra một lời giải thích nào nên thôi, trái tim tôi không thuộc về nàng nữa, nó đã bị Jane chiếm trọn rồi. Tôi không còn yêu nàng nữa, mà chỉ cảm thấy thương hại!

Bằng một cách thật tội lỗi, tôi đưa cho nàng giấy tờ tôi sắp xếp cho việc này, nào là tôi nhường lại xe và nhà cho nàng, và chia 30% tiền lời trong công ty của tôi. Cô ấy thoáng liếc mắt vào tờ giấy, rồi xé vụn ra từng mảnh.

Người phụ nữ này, người đã sống với tôi suốt 10 năm tròn, bây giờ trở nên xa lạ. Tôi thấy thật tội nghiệp cho cô ta vì khoảng thời gian tiêu hao đi bao nhiêu sức lực để vun đắp gia đình, thật uổng phí, nhưng thật sự tôi không thể nói khác được, vì tôi thật sự yêu Jane.

Bỗng nhiên vợ tôi bật khóc thật to, tôi đã biết trước thế nào nàng cũng khóc như vậy.

Nói cho cùng, nàng khóc làm cho tôi cảm thấy nhẹ hơn.

Ý định ly hôn luôn quẩn trong đầu tôi từ nhiều tuần nay bây giờ trở nên quyết và rõ ràng hơn.

Hôm sau tôi trở về nhà rất muộn, và tôi thấy nàng đang ngồi viết thư. Tôi không muốn ăn tối, mà vào phòng và ngủ ngay vì tôi rất mệt sau một ngày bận rộn với Jane.

Khi tôi tỉnh giấc, nàng vẫn còn ngồi viết. Tôi chong đèn tâm, và lại quay ra ngủ tiếp.

Đến sáng, cô ấy đưa cho tôi xem những điều kiện về việc ly dị: cô nàng không muốn tôi phải đưa hoặc làm gì cho cô, nàng chỉ cần một tháng để chuẩn bị trước ngày ký giấy.

Yêu cầu của nàng là trong suốt tháng đó, cả hai chúng tôi đều phải phân đầu để sống một cách bình thường trong khi vắng mặt mình. Lý do nàng đưa ra rất đơn giản: con trai chúng tôi phải

trở qua một kỳ thi quan trọng vào cuối tháng và nàng không muốn bất kỳ lý do nào sẽ làm xao lãng con vì một cuộc hôn nhân dở. Điều này rất tuyệt đối với tôi. Nhưng rồi nàng lại thêm một điều kiện khác nữa, nàng hỏi tôi có thể nhắc lại ngày cưới tôi đã bỏ nàng như thế nào vô phòng tân hôn sau khi tiệc tan không.

Điều kiện thứ hai là trong suốt ba mươi ngày đó, mỗi buổi sáng, tôi phải bỏ nàng từ phòng cửa chúng tôi ra đến ngưỡng cửa. Tôi không hiểu sao cô ta lại trở nên điên rồ như vậy. Thôi thì, để cho nàng được thoải mái trong những ngày sau cùng với tôi, tôi chấp nhận những yêu cầu kỳ quái của nàng.

Tôi nói cho Jane biết những điều kiện kỳ lạ của vợ tôi về việc ly dị.

Jane phá lên cười và cũng nghĩ điều đó thật là điên rồ.

Jane lại thêm một cách khinh miệt rằng cho dù vợ tôi có dùng những thế đoạn gì đi nữa thì cô ta cũng phải đối mặt với việc ly hôn.

Kể từ khi tôi quyết định ly dị, vợ tôi và tôi không còn đụng chạm nhau nữa.

Thế nên ngày đầu tiên khi phải bỏ nàng ra, cả hai chúng tôi đều thật vụng về. Con trai chúng tôi thì đi theo sau và vỗ tay, miệng không ngớt kêu lên: “Ôi! Ba đang bỏ mẹ kìa!”. Những lời đó làm cho tôi đau buồn. Từ phòng ngủ ra đến phòng khách, rồi ra đến cửa, tôi đã mang nàng trên tay khoảng 10 cây sào như thế.

Cô lấy nhúm mứt lại và nhẹ nhàng yêu cầu tôi không nói đến chuyện ly hôn cho con trai. Tôi gật đầu đồng ý, và có một cảm giác kỳ lạ như rất đau lòng. Tôi đặt nàng xuống, bên ngoài cửa ra vào. Nàng đến trạm chờ xe buýt để đi làm. Tôi lái xe một mình đến sở.

Sang ngày thứ nhì, cả hai chúng tôi đỡ vụng về hơn. Cô lấy nép

sát vào bụng tôi. Tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa từ áo nàng thoảng bay ra. Bây giờ tôi mới nhớ lại là từ lâu nay tôi chưa dám nhìn người đàn bà này, và nhận ra rằng cô ấy không còn trẻ nữa.

Trên mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, còn tóc thì đã hoa râm rồi!

Ôi, cuộc hôn nhân của chúng tôi đã tàn phá nét thanh xuân của nàng như thế đó. Trong một thoáng, tôi tự hỏi mình đã làm gì để cô ấy nên như thế...

Đến ngày thứ tư, tôi cảm nhận được sự thân thương lúc xưa đã trở lại. Chính người phụ nữ này đã hy sinh những 10 năm trong suốt cuộc đời của cô ấy cho tôi...

Rồi ngày thứ năm, thứ sáu, tôi nhận được sự gần gũi ngày càng trở nên thân mật hơn. Tôi không hề tiết lộ điều này với Jane. Giờ đây việc bà nàng trở nên ngày càng dễ dàng hơn khi thời gian trôi qua dần trong suốt tháng.

Có lẽ công việc mỗi ngày này làm cho tôi trở nên mạnh mẽ hơn chăng.

Một buổi sáng nọ, khi nàng cố tìm áo quần để mặc, nàng thử vài áo, nhưng vẫn không thấy cái nào thích hợp. Nàng nói lầm bầm ôi sao không có chiếc áo nào cả, cái nào cũng quá rộng...

Bỗng dưng tôi nhận ra rằng cô ấy đã già đi, và đó chính là lý do tại sao bây giờ tôi có thể bà nàng trên tay dễ dàng hơn. Điều này làm cho tôi thật bàng hoàng, cô ấy đã giấu kín bao nỗi khổ đau cay đắng trong lòng từ bao lâu nay.

Bàn tay tôi đưa lên chạm vào đầu nàng lúc nào không hay.

Ngay lúc đó con trai chúng tôi vào và nói: “Ba ơi, đến giờ phải bế mẹ ra ngoài rồi đó ba à”. Bây giờ đối với cậu bé, việc đứng nhìn cha nó mang mẹ ra của trở nên một phần thiết yếu trong cuộc sống rồi. Vợ tôi ngoảnh tay bế con đến gần và ôm nó thật chặt.

Tôi phải quay mặt đi vì tôi lo sợ trong giây phút này mình sẽ đi ý mất thôi. Rồi tôi ôm nàng vào lòng, đi từ phòng ngủ ra phòng khách và đến ngưỡng cửa. Nàng quàng tay vào cổ tôi một cách nhẹ nhàng và quen thuộc. Tôi ghi lấy nàng thật chặt, và cảm thấy như đây là ngày cưới của chúng tôi. Nhưng thân thể gầy mòn của nàng khiến tôi thật đau lòng.

Đến ngày cuối tháng, khi đã ôm nàng trong tay, tôi cảm thấy đôi chân mình nặng trĩu, không lê bước nổi. Con trai đã đi đến trường. Tôi lại ôm nàng thật chặt và nói: " Anh không đi ý rằng cuộc sống của em và anh lâu nay mình thiếu thân mật đến thế, em ạ".

Tôi vội lái xe đến số và nhanh chóng nhảy thót ra khỏi xe mà không màng khép cửa lại . Tôi rất sợ trì hoãn thêm một giây sẽ làm tôi đi ý , và tôi leo nhanh lên các bậc thang.

Jane chạy ra mở cửa , tôi nói với cô ta: " Anh rất tiếc, Jane ạ, bây giờ anh không muốn ly dị vợ anh nữa".

Cô ấy sững sờ nhìn tôi, đưa tay lên sờ trán tôi. Anh có bị lên cơn sốt không vậy? Tôi đẩy tay cô ta ra.

"Anh rất tiếc, Jane ạ, nhưng anh không ly dị đâu. Cuộc sống hôn nhân giữa anh và vợ anh có lẽ trở nên chán chường bởi vì cả cô ấy và anh đều không biết đến giá trị những giờ phút bên nhau, chứ không phải tình yêu của chúng tôi đã nhạt phai. Bây giờ anh nhận ra rằng từ khi anh bỏ cô ấy vào căn nhà yêu thương của mình ngày hôn lễ, bản phận của anh là phải ở bên cô ấy để lo cho cô ấy cho đến lúc cái chết chia lìa chúng tôi".

Một thoáng trôi qua, rồi thỉnh thoảng Jane lộ vẻ thức tỉnh. Cô ấy giáng cho tôi một cái tát thật mạnh, đóng sập cánh cửa rồi bật khóc... Tôi đi xuống và lái xe về.

Khi về, đi ngang một tiệm hoa, tôi đặt một bó hoa thật đẹp cho vợ yêu của tôi. Cô gái bán hàng hỏi tôi muốn ghi như thế nào trên tấm thiệp. Tôi mỉm cười, đặt bút ghi rằng" Em yêu, anh sẽ bỏ em ra ngoài cửa mỗi buổi sáng cho đến ngày chúng ta phải xa

cách để vào cuộc sống bên kia”.

Chiều hôm đó tôi vào đến nhà, cầm bó hoa trên tay, với nụ cười tươi tắn trên môi, chạy thật nhanh lên cầu thang,...và rồi ...nhìn thấy vợ tôi đơn độc nằm trên giường – ngưng thở.

Vợ tôi đang chơi với căn bệnh UNG THƯ từ nhiều tháng nay, nhưng tôi đã làm gì? Tôi quá bận bịu bên Jane nên không còn nhận thấy điều gì nữa cả. Cô ấy biết rằng mình sẽ từ giã cõi đời trong thời gian rất gần, nên muốn ngăn ngừa những phản ứng tiêu cực của con trai, như như việc ly dị xảy ra- Nhất là đối với cháu, tôi vẫn là người đang rất mực thương yêu vợ.

+++

Bạn ạ, chính những chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống là những điều quan trọng nhất trong quan hệ lứa đôi; đó không phải là căn nhà, cái xe, tài sản, ngân khoản ở nhà băng. Tất cả những thứ này chỉ tạo niềm vui với tất cả thế giới quanh ta nhưng không thể mang lại niềm hạnh phúc cho bản thân mình.

Thế nên bạn hãy dành thời gian để làm người bạn thân thiết của vợ mình và hãy thực hiện những chi tiết ấy cho nhau, điều này mang đến sự mật thiết hơn cùng cho nhau, bạn nhé.

Rất nhiều người đã thất bại trong cuộc sống, chỉ vì lý do rất đơn giản, bạn biết không? Họ không nhận thức được rằng họ đang sắp chạm đến thành công mỹ mãn, nhưng lại vội buông xuôi.

Theo lavitaliteverte/indiantigre -TháiNữLan dịch

THƯỢNG ĐẾ ĐÃ AN BÀI – Mục sư Bob

Reid- Thái Lan dịch

Đây là câu chuyện cho ta thấy những sự việc xảy ra trong cuộc đời ta luôn có lý do...

Một Mục sư và vợ ông ta vừa mới dọn đến ngoại ô thành phố Brooklyn và họ có nhiệm vụ làm cho nhà thờ ở đây sinh hoạt lại. Họ rất háo hức với cộng đoàn ở giáo xứ mới này. Khi họ nhìn thấy nhà thờ, họ biết cần phải sửa chữa nhiều vì rất nhiều nơi bị hư hỏng.

Họ tự đặt ra mục tiêu là phải hoàn tất mọi việc trước lễ Giáng Sinh.

Họ đã làm việc rất cật lực trong nhiều ngày, sửa lại các hàng ghế, sơn phết tường, tô lại vách... và ngày 18 tháng 12, họ sắp hoàn thành công việc.

Nhưng rồi, ngày hôm nay, một cơn gió lớn đã tàn phá khu phố, trong suốt hai ngày.

Đến ngày 21, mục sư hướng về phía nhà thờ. Tim ông se thắt lại khi thấy tòa nhà đã tróc mái, và bên trong là một lỗ hổng thật lớn, phía cuối nhà thờ, ngay sau tòa thánh.

Vị mục sư lau chùi những đống đổ nát trên sàn nhà, rồi đi về.

Trên đường về, ông nhìn thấy các văn phòng đang tổ chức bán chợ trời và ông dừng lại. Ông nhìn thấy một tấm khăn trải bàn màu ngà, với nét thêu hoa văn rất thanh nhã, với màu sắc thật đẹp, và ở giữa là một cây thánh giá thêu rất sắc sảo. À, đây là kích cỡ thật thích hợp để che lỗ hổng ở tòa thánh. Ông ta mua tấm khăn và đem về nhà thờ.

Trong khi đó, trời lại đổ tuyết bên ngoài. Rồi một phụ nữ lớn tuổi đi hướng ngược lại đang cố chạy theo cho kịp chuyến xe bus, nhưng bà đã hụt mất rồi. Mục sư thấy thế liền đi nghị bà vào trong nhà thờ cho đỡ lạnh trong khi chờ chuyến xe sau.

Bà đ̣n ng̣i ̣ bằng gḥ và không đ̣ ý đ̣n ông đang ḅc thang và g̣n ṭm khăn tṛi bàn vừa mới mua làm thành một bức tḥm treo tường. Vị mục sư không tḥ nghĩ rằng tấm khăn lại tuyệt đẹp như tḥ khi ông vừa g̣n xong và nhìn ng̣m bức tường. Ṭm khăn che đ̣y sự khịm khuỵt một cách tuyệt ḥo.

Ṛi ḅng nhiên ông tḥy người phụ nữ đi đ̣n g̣n ṭm tḥm. Gương mặt bà ta tṛ nên xanh mét như tàu lá.

” Thừa ngài, bà nói, làm sao ngài có đ̣c ṭm khăn này?”

Mục sư gịi thích xụt xứ c̣a ṭm khăn và bà nhờ ông kịm lại ̣ bên trong góc pḥi ṭm khăn có thêu những chữ EBG không. Đó là những ṃu tự đ̣u c̣a tên bà, và chính bà là người đã thêu ṭm khăn đó, 35 năm trước đ̣y, khi bà còn ̣ bên Áo.

Bà không tḥ tin ṇi khi mục sư ḳ lại làm sao ông mua lại đ̣c ṭm khăn ̣y.

Bà gịi thích rằng trước cuộc chịn, bà và cḥng mình ṣng một cuộc đời ṛt thọi mái ̣ Áo.

Ṛi khi bọn qục xã đ̣n, bà bị buộc pḥi ra đi, và cḥng bà thì rời nhà tụn sau đó. Nhưng ông ̣y bị ḅt, ṛi vào tù; từ đó bà chưa bao giờ gặp lại ông hoặc tṛ ṿ ngôi nhà xưa c̣a họ.

Mục sư có ý mụn tṛ lại ṭm khăn cho bà, nhưng bà yêu c̣u ông giữ lại đ̣ dùng cho nhà thờ. Mục sư đành đ̣ nghị đ̣a bà ṿ nhà, đó là địu ṭi thịu ông có tḥ làm lúc đó. Nhà bà ̣ phía bên kia đ̣o Staten và bà đ̣n Brooklyn hàng ngày đ̣ làm công việc thu dọn nhà c̣a cho cḥ.

Đêm vọng Giáng Sinh ̣ nhà thờ mọi việc dịn ra thật hoàn ḥo. Phòng ḷ g̣n như đông cḥt, ban nhạc hát Thánh Ca và nịm hân hoan c̣a những người dự ḷ thật tuyệt vời. Khi bụi ḷ cḥm dứt, mục sư và vợ ông ta đ̣n chào mọi người ̣ ngưỡng c̣a và nhịu người hứa sẽ tṛ lại đi ḷ.

Có một người đàn ông cao tụi hơn mục sư ṿn ng̣i ̣ bằng gḥ

và nhìn quang cảnh; vị mục sư không hiểu tại sao ông ấy chưa ra v.

Người đàn ông hỏi mục sư làm sao có được tấm khăn treo trên tường, vì khăn đó giống hệt tấm khăn mà vợ ông đã thêu rất lâu rồi, lúc họ còn ở bên Áo trước chiến tranh, làm thế nào mà có thể có được hai tấm khăn giống nhau đến thế?

Ông kể cho mục sư nghe rằng trước khi quốc xã đến quê hương của ông, vợ ông buộc phải rời bỏ quê nhà, và đáng lý ông phải theo bà ta một thời gian sau, nhưng ông đã bị bắt và ngồi tù.

Ông chưa bao giờ gặp lại vợ mình hoặc trở về căn nhà của họ từ 35 năm qua.

Vị mục sư hỏi ông có cho phép mục sư đưa ông đi một vòng không.

Mục sư chỉ ông ta đến đảo Staten, đến ngay ngôi nhà mà mục sư đã chỉ người đàn bà thêu tấm khăn vào ba ngày trước đó.

Mục sư giúp ông ta bước lên ba bậc thềm trước nhà, đến gõ cửa, và ở đó mục sư đã trải qua một lễ Giáng Sinh vĩ đại nhất, tuyệt vời nhất mà ông chưa bao giờ từng tưởng được.

Đây là câu chuyện thật- do Mục sư Rob Reid thuật lại; ông thêm rằng Thượng Đế luôn can thiệp một cách huyền bí.

Theo soleilinterieur- Mục sư Bob Reid-Thái Lan/Nữ Lan chuyển ngữ

HAI NGƯỜI CON

Một truyện thuyết xứ Nghìn Lẻ Một Đêm (truyện cổ ở Rập, Ba Tư và Ấn Độ, viết bằng tiếng ở Rập) kể lại rằng một người đàn ông đang sống hạnh phúc bên người vợ thật tuyệt và hai con trai

yêu đau. Một hôm ông phải đi công việc xa trong nhiều ngày, và trong thời gian đó hai con bị tai nạn và không may đã qua đời. Người mẹ cảm thấy lòng trĩu nặng vì khổ đau.

Tuy nhiên, đó là một người đàn bà thật khôn ngoan và nhiều nghị lực, với một niềm tin mãnh liệt vào Thượng Đế, nên đã chịu đựng tai họa một cách dũng cảm.

Nhưng rồi bà lại có mối âu lo khôn cùng: Làm thế nào để cho chồng bà biết về hung tin này đây? Ông ấy rất yêu mẹ và tình cảm và bà lo sợ rằng ông không chịu đựng nổi sự kinh hoàng của điều không may. Thế là bà đến bên Thượng Đế và cầu xin Ngài hãy giúp bà có thể tìm được phương cách giải quyết nỗi đau thương này.

Thời gian trôi qua và người chồng nay đã trở về. Ông đến hôn vợ và hỏi về tin tức của hai con trai. Bà trả lời rằng lát nữa sẽ nói chuyện trong bữa ăn tối, nhưng ông phải đi tắm trước cho khỏe.

Sau khi ông tắm xong, bà vừa ăn vừa hỏi chuyện đi như thế nào. Nhưng ông không trả lời mà vẫn hỏi về hai con. Người vợ cảm thấy thật bối rối và nói với ông:

– Đợi rồi ta sẽ nói chuyện về các con sau nhé. Em muốn nhờ anh giải quyết một vấn đề mà theo em nghĩ rất quan trọng trước đã.

– Vậy thì nói đi em, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc đó, người đàn ông trả lời một cách rất hiên hòa.

-Trong khi anh vắng nhà, có một người bạn đã đến thăm chúng ta và để lại hai món nữ trang hoàn toàn vô giá để chúng ta canh giữ, nhưng anh biết không hai món ấy thật tuyệt đẹp nên em quá yêu thích và không muốn trả lại cho người ấy tí nào cả, anh nghĩ sao?

Người chồng trả lời: – Anh không hiểu bây giờ sao em thật kỳ lạ. Em chưa bao giờ ham muốn những vật trang sức xa xỉ ấy, và cho dù em có yêu thích như vậy đi nữa, món nữ trang ấy không

phải của em và em phải mang tráp cho người ta.

– Nhưng em không có ý định mua tráp đâu anh ạ, người vợ tráp lời

Người chồng nói với bà: – Ta không thể đánh mất những gì ta chưa bao giờ sở hữu. Em sẽ mang tráp những món trang sức này, và cả anh và em ta sẽ cùng đi tráp cho họ, ngay hôm nay.

Người vợ tráp lời ông:

– Phu quân yêu quý ạ, vậy ta sẽ làm như anh muốn, Hai món nữ trang thật tuyệt vời sẽ được giao tráp lại cho người đã mang đến gả cho ta giữ... Nhưng thật ra việc đó đã được thực hiện rồi anh, vì hai món trang sức vô giá này là hai con trai rất yêu dấu của chúng ta, và Thượng Đế đã triệu hồi chúng về với Ngài rồi, anh ạ.

Người đàn ông hiên lành đã hiểu ra điếu vợ mình muốn bày tỏ, ông ôm chặt lấy bà, và rồi cả hai người đi cho nước mắt tuôn trào, không còn chút vọng đau buồn oán than... .

Khuyết danh- bonheur pour tous- TL dịch

KHÔNG AI CÓ THỂ THAY THẾ BẠN ĐƯỢC...Michel Quoist–

Nếu như nốt nhạc nói rằng: một nốt nhạc sẽ không làm được âm nhạc...

thì sẽ chẳng có bản giao hưởng nào.

Nếu như từ ngữ nói: một từ ngữ sẽ không làm nên trang thơ văn...

thì sẽ chẳng có sách báo nào.

Nếu như phiến đá cho rằng: chỉ một phiến đá sẽ không xây được bức tường...

thì sẽ chẳng có được nhà cửa, nhà thờ, cũng chẳng có giáo đường

Nếu như giọt nước nói rằng: chỉ một giọt nước sẽ không làm được con sông...

thì đại dương sẽ không hiện hữu.

Nếu như hạt lúa nói rằng: chỉ một hạt lúa sẽ không th nào gieo hạt cho cánh

đồng...

thì sẽ chẳng có mùa gặt.

Nếu con người nói rằng: chỉ một hành động yêu thương sẽ không th nào cứu vãn

nhân loại...

thì sẽ không bao giờ có công lý và hòa bình,

Bởi vì bài giao hưởng rất cần từng nốt nhạc để thành hình,

Vì cuốn sách, thư tịch cần mỗi từ ngữ,

Vì ngôi nhà thì cần từng viên đá,

Vì đại dương thì cần đến từng giọt nước,

Vì người thợ gặt thì cần từng hạt thóc,

Toàn nhân loại khắp nơi rất cần đến bạn, bất kể bạn đang ở nơi chốn nào.

Và ta còn có thể ghi thêm: nơi đó, với con người của bạn,

Với niềm vui, lòng hy vọng, nỗi đau, nỗi thống khổ, tuổi xuân

chỉu của bạn,

Toàn nhân loại khắp nơi đang cần đến bạn, vì bạn là duy nhất.

Bạn được Thượng Đế yêu thương,

vì vậy nên **KHÔNG AI CÓ THỂ THAY THẾ BẠN ĐƯỢC.**

Michel Quoist— *thái nĩ lan dịch*

TU ES IRREMPLAÇABLE— <i>Michel Quoist</i>	KHÔNG AI CÓ THỂ THAY THẾ BẠN ĐƯỢC...
Si la note disait : ce n'est pas une note qui fait une musique... il n'y aurait pas de symphonie. Si le mot disait : ce n'est pas un mot qui fait une page... il n'y aurait pas de livre. Si la pierre disait : ce n'est pas une pierre qui peut monter un mur... il n'y aurait ni maison, ni église ni cathédrale. Si la goutte disait : ce n'est pas une goutte d'eau qui peut faire une rivière... il n'y aurait pas d'océan. Si le grain de blé disait : ce n'est pas un grain de blé qui peut ensemer un champ... il n'y aurait pas de moisson. Si l'homme disait : ce n'est pas un geste d'amour qui peut sauver l'humanité... il n'y aurait jamais de justice et de paix, de dignité et de bonheur sur la terre des hommes.	Nếu như nốt nhạc nói rằng: một nốt nhạc sẽ không làm được âm nhạc... thì sẽ chẳng có bản giao hưởng nào. Nếu như từ ngữ nói: một từ ngữ sẽ không làm nên trang thơ văn... thì sẽ chẳng có sách báo nào. Nếu như viên đá cho rằng: chỉ một viên đá sẽ không xây được bức tường... thì sẽ chẳng có được nhà cửa, nhà thờ, cũng chẳng có giáo đường Nếu như giọt nước nói rằng: chỉ một giọt nước sẽ không làm được con sông... thì đại dương sẽ không hiện hữu. Nếu như hạt lúa nói rằng: chỉ một hạt lúa sẽ không thể nào gieo hạt cho cánh đồng... thì sẽ chẳng có mùa gặt. Nếu con người nói rằng: chỉ một hành động yêu thương sẽ không thể nào cứu vãn nhân loại... thì sẽ không bao giờ có công lý và hòa bình,

***** Comme la symphonie a besoin de chaque note, Comme le livre a besoin de chaque mot, Comme la maison a besoin de chaque pierre, Comme l'océan a besoin de chaque goutte d'eau, Comme le moissonneur a besoin de chaque grain de blé, l'humanité tout entière a besoin de toi, là où tu es. Et on pourrait ajouter : là comme tu es, avec ta joie, ton espérance, ta souffrance, ta misère, ta vieillesse. L'humanité toute entière a besoin de toi, car tu es unique. Aimé de Dieu et donc IRREMPLAÇABLE. Michel Quoist	***** Bởi vì bài giao hưởng rất cần từng nốt nhạc để thành hình, Vì cuốn sách, thư tịch cần mỗi từ ngữ, Vì ngôi nhà thì cần từng viên đá, Vì đại dương thì cần đến từng giọt nước, Vì người thợ gặt thì cần từng hạt thóc, Toàn nhân loại khắp nơi rất cần đến bạn, bất kể bạn đang ở nơi chốn nào. Và ta còn có thể ghi thêm: nơi đó, với con người của bạn, Với niềm vui, lòng hy vọng, nỗi đau, nỗi thống khổ, tuổi xế chiều của bạn, Toàn nhân loại khắp nơi đang cần đến bạn, vì bạn là duy nhất. Bạn được Thượng Đế yêu thương, vì vậy nên KHÔNG AI CÓ THỂ THAY THẾ BẠN ĐƯỢC. Michel Quoist – <u>thái</u>lan dịch
---	---

“CHIM XANH” TÌNH ÁI– VIRGINIE RONTEIX – tháilan dịch -1466 chu

“Nếu cô hôn con cóc này, hôm nay ngày 14 tháng 2, và đúng 7h tối nay, thì sẽ có người đến gõ cửa nhà cô. Đó là Hoàng Tí Trong Mơ của cô đấy”.

Ban này, lúc 5 giờ chiều, khi nàng mở gói quà nhỏ và thấy con cóc, ban đầu nàng đã tỏ thái độ kinh tởm, nhưng rồi, khi đã hết ngạc nhiên và sửng sờ, thì nàng đã hoài nghi và lo sợ. Cô nàng này ư, cô ta luôn tin vào Hoàng Tí Trong Mơ. Và tin vào nụ hôn của tình yêu đích thực. Nếu không thì cô đã nhanh chóng thả con vật bé nhỏ kia ra cho rồi. Nhưng vào ngày lễ Thánh Valentine, ngày lễ Tình Yêu, một khi đã nhận kiểu thư như thế này, cô nàng đã trở nên mơ mộng. Cô đặt cái loài ếch nhái này trong một cái gọi là hộp ướp rít tởm thường làm như không có chuyện gì xảy ra, và chạy vào trong phòng tắm ngắm lại cái dung nhan của mình xem sao. Ôi, ai mà biết được nhỉ..

“Hôm nay, ngày 14 tháng hai, vào đúng 7h tối, hãy đến nhận chuông số 26, đường Plantes. Bạn hãy chuẩn bị tinh thần để được đón tiếp như một Hoàng Tí, hãy tỏ ra đáng yêu nhé!”

Khi anh ta tìm thấy mẫu thư được luồn vào bên dưới khe cửa, ngay tức khắc anh ta nghĩ đến người nào đã đùa giỡn với ý không tốt. Anh liền nhanh chóng mở cửa ra thò đầu thang để xem người mang bức thư đến có còn quanh quẩn đâu đó không. Vừa trở vào phòng, anh tự hỏi không biết người nào đã nhanh nhẹn chuôi bức thư vào nhà mình mà anh không biết đi đâu gì cả. Cảm thấy vui thú, rồi bị lôi cuốn, và sau cùng là thật sự bị sự tò mò thúc dục, anh ta suy nghĩ xem ai có thể cư ngụ số 26 đường Plantes nhỉ. Anh không hề quen biết gì hết. Rồi anh cảm thấy mình lạc bịch quá sức, khi ý nghĩ về việc này chợt mới nhen nhúm vào đầu. Và bây giờ, làm sao anh có thể lơ mịt đến một địa chỉ mà anh không hề quen biết- đành rằng cũng không xa xôi gì lắm, nhưng vẫn là xa lạ – rồi sau đó còn đi gõ cửa nhà người ta, y như một thằng ngốc!

18h30

Nàng cứ xoay vòng quanh cái lọ giăng như con cá thí điếm

*.Nàng nhìn cái lọ một cách thận trọng. Có lúc nàng tự hỏi không biết da của con cóc có chít độc không. Nhưng rồi nàng lấy tay xoa đùi ý nghĩ đó ngay. Rồi còn gì nữa đây! Ôi trời, nhưng mà chuyện gì chẳng ra làm sao vậy nè...!

Chàng phải đi tìm đây, thật chít tiệt! để ổn định những suy nghĩ mông lung trong đầu. Rồi đi dạo râu nhún nhụi, tươi mát và chít chuốt. Để xuất hành đây. Nào, cái gì? Ít ra ta cũng có quyền đi ra ngoài chứ! Rồi nếu như anh cứ thản tha bước đi như vậy, và đứng trước nhà 26 đường Plantes thì sao nào? Rồi gì nữa? Đúng rồi, Hoàng Tử của sa mạc tình yêu, thì sao?

18h45

Phải trang điểm lại hay sao đây trời? Rồi sau đó, chít chít mịt, xqu h quá, và thật là buồn cười, phải trang điểm công phu thế này để ôm hôn một con cóc. Cô bé tội nghiệp của tôi ời. Thật đúng là d hơi. Khờ khạo nữa. Rồi cuộc chít có một mình. Và cũng hơi điên rồ.

Anh ta đứng trước tủ áo và tự hỏi mình có nên đeo cà vạt để được “tiếp đón như một vị Hoàng Tử” không nhé.

18h55

Cái lọ nằm trên bàn giữa bíp của nàng. Nàng vuốt thật nhẹ vào lưng chú cóc, chú ta ngược nhìn nàng với vẻ thật triu mơn, ôi đôi mịt cóc. Và nếu như thật sự có người đến nhún chuông thì sao ta?

Chàng đã ra khỏi nhà và nói cho mình nghe. “Rồi, đấy nhé, tôi đang đứng trước nhà 26 đây. Nhưng mà nghe cho kỹ nhé, chít vì tò mò thôi à! Tôi có tính rất tò mò đó; và rồi cuộc thì câu chuyện này cũng không phải tìm thường đâu nhe. Không hiện thực tí nào cả nhưng thật sự là không tìm thường đâu. Sao nào, bộ bạn nghĩ rằng cuộc sống của tôi hiện nay là vui thú làm sao? Thật vậy ư? Tàu điện, đi cày, rồi ng. Ta sống chít để làm những thứ đó thôi sao, hỏi bạn?

18h58

Chuông cửa ngôi giáo đường nhỏ trong xóm sắp sắp đổ rã. “Dù gì đi nữa, nếu hôn con vật đó thì ta đâu có mất mát gì đâu nhỏ, cô ta tự nhỏ thối. Thông điệp đã rõ ràng: đó là điều kiện để có sự việc gì xảy đến, đúng không nào? Điều quy định là “nếu”.

Anh cảm thấy hơi phẫn khi, giống như một con bọ chết trên da của con chó, và thật sự anh bị nỗi tò mò bám vào trí, khi anh đứng một mình trước cửa ra vào, mà trên nút chuông không thấy tên nào hết. Anh có cảm tưởng như mình mới mười lăm tuổi. Khi anh đến đón người yêu đầu tiên của mình ở bậc cửa thang phía trên trong tòa nhà ở gần cô bé đi xem phim. Flora... và anh không bao giờ quên cô nàng Flora. Anh cũng từng có vài người khác, nhưng Flora đã vượt trội hơn tất cả bọn họ. Mọi tình yêu đầu tiên thì luôn kéo dài... Rồi thời gian mà gia đình làm nghề ngoại giao của Flora đã đi nước ngoài định cư và mang Flora đi xa, thật xa, con tim của anh đã ngừng đập. Nhưng rồi anh đã phải tiếp tục sống, theo lẽ thường tình. Anh đâu có thể làm gì khác hơn? Nhưng anh không bao giờ quên nàng.

18h59

Từ lúc hẹn hò lần đầu tiên cho đến nay, nàng chưa bao giờ cảm thấy phải chờ đợi trong khi chờ đợi lo âu như thế này. Anh lấy tên là Pierre. Và tại nay, trong tâm mình, nàng thấy mình cũng cùng độ tuổi như thế. Khoảng mười lăm tuổi. Ôi, mẹ kiếp, người ta không thể ôm hôn loại cóc nhái chết tiệt như thế này!

-Chuông giáo đường đã đổ, báo đã 7 giờ tối.

Nàng cho rằng chắc mình lần thối, đã hơi rã. Và hôn con cóc.

Nghe tiếng chuông reo.

Sự im lặng tiếp theo đó là không thể tin được. Từ bên trong và bên ngoài cánh cửa, hai kẻ sống sờ đã làm thời gian ngừng lại. Nàng lúc đầu xua đuổi mọi thứ, bất lực, nhưng trên môi vẫn nở

nụ cười và điếu kỳ cục khó tin của sự việc, và sự trùng hợp như muốn đập vào mặt.

Chàng đang soạn đồ bỏ chạy. Nhưng rồi chàng đứng đó như trời trồng, và chỉ chờ đợi xem diễn biến thế nào. Bởi vì ngay thời khắc này, chàng đã bấm chuông rồi!

Và rồi cuộc rồi nàng cũng mở cửa ra. Trái tim gõn như muốn vỡ tung ra.

Pierre và Flora đứng đối mặt nhau. Một thoáng dịu dàng, thời gian như ngừng trôi, và rồi họ đã ôm chàng lấy nhau. Họ đã nhận ra nhau ngay tia nhìn đầu tiên. Toàn vẹn, không thay đổi. Và rồi tiếng cười, niềm vui sướng hơn cả mãnh liệt, sự sống sờ, hạnh phúc trọn vẹn, Tình Yêu... pha lẫn nhau.

Từ bên cánh cửa sổ, trên cao của tầng một, số 23 đường Plantes, một người phụ nữ lớn tuổi nhìn toàn cảnh một cách bao quát, quan sát bằng một nụ cười vui mừng hơn hẳn về công việc đã hoàn thành mỹ mãn. Bà biết cả hai nhân vật này từ lâu lắm rồi. Bà là người gác đàn của tòa nhà nơi mà cả hai đứa sống cùng với cha mẹ chúng, và bà đã nhìn thấy chúng trao nhau nụ hôn đầu tiên, ở bên dưới cầu thang. Lúc ấy bà cảm thấy xúc động đến nỗi bà luôn giữ kỷ niệm ngọt ngào ấy, đã làm cho bà cảm thấy ấm lòng về số phận của nhân loại trong những ngày lạnh giá của bà.

Có lẽ bà là vị thần Cupidon** duy nhất làm thợ giao hàng cóc của toàn thế vũ trụ! Và bà vẫn tiếp tục cười vui sướng khi cả hai đứa đóng cánh cửa lại.

GHI CHÚ

*cá thí nghiệm : (pilot fish): loại cá làm sạch những ký sinh của cá mập và lợi dụng cá dữ dằn này để bảo vệ chúng khỏi những loại ăn thịt khác-

** Cupidon: Thần có cánh, bay quanh thế Nữ và thần Ái

Tình-